

STALINO KELIU

EINA 2-JI METAI

KUPIŠKIS

1947 m.
vasario 6 d.,

ketvirtadienis

Nr. 5 (10)

**Tegyvuoja nenu-
galimas komunistų
ir nepartinių blokas
rinkimuose į Lietu-
vos TSR Aukščiausiąją Tarybą!**

LKP(b) Kupiškio Apskritis Komiteto ir Apskritis Vykdomojo Komiteto organas

Kaina 20 kp

Deputatas — Liaudies tarnas

Tarybinėje santvarkoje visi valstybinės valdžios organai sudaromi pačios liaudies ir turi vienintelį tikslą tarnauti liaudžiai. Tuo metu, kai buržuazinėse valstybėse tarp valdžios ir liaudies yra neįstingamų priešingumų praraja, tarybinėje valstybėje valdžia yra liaudies rankose ir gina darbo žmonių interesus.

Zmonės, kuriuos tarybinė liaudis siunčia į savo valdžios organus, yra išję iš pačios liaudies gelmių. Buržuazinėse šalyse „tautos atstovai“ vadinasi žmonės, dažnai kovojantys prieš liaudį. Jungtinėse Amerikos Valstybėse, pav., visi Kongreso (parlamento) nariai yra valdantiųjų klasių, atstovai, stambaus kapitalo interesų gynėjai. Ir dabartiniame Anglijos parlamente daugumas deputatų yra pasiturintys žmonės, glaudžiai surišti su buržuazija. Tai liečia ne tik konservatorius, bet žymia dalyvi ir leiboristus, kurie tarpe esama net pramonininkų. Savame aišku, kad parlamentų deputatai, kurie yra išję iš pasiturintųjų gyventojų sluoksnių tarpo ir reiskia jų interesus — nejaucia ir negali jausti jokios atsakomybės rinkėjams, kurių daugumą sudaro darbo žmonės, atžvilgiu. Štai kodėl visose buržuazinėse šalyse paskelbtas parlamento deputatų „nepriklausomumo“ principas. Šis principas reiškia, kad deputatai neturi jokių prievolių rinkėjams atžvilgiu, kad patektų į parlamentą jie gali laisvai lauzyti visus pažadus, kuriuos jie davė savo rinkėjams rinkiminės kampanijos metu, kad jie gali nevaržomai varyti parlamente antilaudžišką veiklą.

Tarybų Sąjunga yra vienintelė šalis, kuri nepripažįsta panašaus deputatų „nepriklausomumo“. Tarybinis deputatas, pats išjęs iš liaudies masių, yra jų masių valios vykdytojas. Puikiai draugo Stalino apibūtinimu, deputatas yra liaudies tarnas. Jis privalo ginti liaudies interesus, nenukrypsta vykdyti rinkėjų paliepiamus.

„Atstovai turi žinoti, — nurodo draugas Stalinas, — kad jis yra liaudies tarnas, jos pasiuntinys į Aukščiausiąją Tarybą, ir jis turi vadovautis ta linija, kurią jam yra liaudis nurodžiusi. Nusukai nuo kello, rinkikai turi teisę pareikalauti naujų rinkimų, ir nukrypęs nuo kello deputatą jie turi teisę savaip pavėžinti“.

Tarybinis rinkiminis įstatymas suteikia rinkėjams teisę, kurios neturi rinkėjai, jokie buržuazinėje valstybėje: teisę atsaukti savo deputatus jeigu jis nevykdo liaudies valios. Ši teisė yra vienas puikiausių tarybinės demokratijos nuoseklumo žymių. Ji gali egzistuoti tik Tarybų Sąjungoje, kur valdžia yra darbo žmonių rankose. Yra žinoma, kad buržuaziniuose parlamenteose deputatai dažnai pereina iš vienos partijos į kitą, prisideda tai prie vienos, tai prie kitos politinės gru-

puotės. Anglijoje, pav., fašistų vadas Mosli buvo išrinktas į parlamentą kaip leiboristas, o vėliau pakeitė savo kailį ir tapo fašistu. Buvęs leiboristu partijos vadas Makdonaldas, išdavęs savo partiją, tapo konservatyvinės vyriausybės vadu. Visais tokiais ir panašiais atsitikimais buržuazinių šalių rinkėjai nieko negali daryti prieš išdavusį juos deputatą. Perna, kai buvo ruošiamas natijoj Prancūzijos Konstitucija komunistai pasiūlė įrašyti į ją rinkėjų teisę atsaukti deputatus, tačiau šis pasiūlymas buvo atmestas.

Buržuazinėse valstybėse rinkėjų funkcijos baigiasi balsavimo aktu. Tarybų šalyje rinkėjai turi teisę ir po rinkimų nuolat kontroliuoti savo deputatus, sekti jų darbą, atsaukti juos, jeigu jie nevykdo rinkėjų valios.

Kaibėdamas 1937 m. gruodžio mėn. 11 d. Maskvos miesto Stalino rinkiminės apylinkės rinkėjams draugas Stalinas pareiškė:

„Rinkėjų funkcijos nepasibaigia rinkimais. Jos išplinta visam šių rinkimų Aukščiausiosios Tarybos veikimo laikui. Aš jau esu minėjęs įstatymą, teikiančį rinkėjams teisę prieš terminą atsaukti savo atstovus, jeigu jie nukrypsta iš tikrojo kelio. Vadinas, rinkėjų pareiga ir teisė yra toji, kad jie visą laiką kontroliuotų atstovus.“

Toje pačioje kalboje draugas Stalinas puikiais žodžiais apibrėžė, kokių turi būti tarybinės liaudies atstovai Aukščiausioje Taryboje:

„Ko, apskritai, reikia reikalauti iš savo atstovų, jeigu iš visų galimų reikalavimų pažiūrėsime tik pačius elementariausius reikalavimus? Rinkėjai, liaudis turi reikalauti iš savo atstovų, kad jie tinkamai įvykdytų savo uždavinius, kad savo darbe jie nenusimuktų iki politinių miesčiųnių lygmenų, kad jie liktų Lenino tipo politiniais veikėjais, kad jie būtų tokie pat aiškūs ir apsiprendę veikėjai, kaip Leninas, kad jie būtų tokie pat narsūs kovose ir negailestingi liaudies priešams, koks buvo Leninas, kad jie būtų laisvi nuo bet kokios panikos, nuo bet kokio panašumo į paniką, kada reikalinga rimtėja ir horizontas iškyla koks nors pavojus, kad jie būtų laisvi nuo bet kokio panašumo į paniką, kaip kad buvo laisvas Leninas, kad jie būtų tokie pat išmintingi ir neskubėtų sprendami painius klausimus, kur reikalinga visapusiška orientacija ir visų pliusų bei minusų numatymas, kuo pasižymėjo Leninas, kad jie būtų tokie patys teisingi ir sąžiningi, koks buvo Leninas, kad jie taip pat mylėtų savo liaudį, kaip mylėjo ją Leninas“.

Lietuvos liaudis pasiūlė savo kandidatus į mūsų respublikos Aukščiausiosios Tarybos deputatus. Tie kandidatai — geriausi iš liaudies sūnūs ir dukros. Tai gamybos pirmūnai, priešakiniai valstiečiai, geriausieji intelligen-

Mūsų kandidatai į Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus

SOFIJA SKUPIENĖ

Kupiškio rinkiminės apygardos Nr. 75 kandidatas į Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus

Sofija Skupienė — paprasta Lietuvos darbo liaudies dukterė, Tarybų valdžios iškelta į visuomeninį ir politinį gyvenimą.

Ji gimė 1910 metais bežemio valstiečio šeimoje. Kietas vargas

te, dirbančia nuo aušros iki sa-
temų svetimuose laukuose.

Dvidešimt dviejų metų mer-
gaitė Sofija pradėjo dirbti pas
kaimo siuvėją, o po keleto metų
ji pradėjo dirbti savarankiškai.

Kęsdama vargą ir
skurdą, ji visa savo
širdimi neapkęntė
smetoninio režimo,
kuris gynė tik fabri-
kantų, dvarininkų ir
buožų interesus, ir ti-
kėjo, kad ateis išvada-
vimo diena, ir darbo
žmonės taps patys sa-
vo likimo šeimininkais.

Ta diena atėjo 1940
metų vasarą. Lietuva
tapo tarybinė respubli-
ka, įsijungė į brolišką
Tarybų Sąjungos tau-
tų šeimą. Drg. Skupie-
nė su džiaugsmu įsi-
jungė į naują visuo-
meninį gyvenimą. Ji
tapo Biržų apskrities,
Vabalninko valsčiaus,
Cipėnų apylinkės vyk-
domojo komiteto
sekretore, o pas-
kiau Paruošų Mi-

nisterijos įgaliojimo Biržų aps-
krities sekretore.

Drg. Skupienė iš pat pirmųjų
Tarybų valdžios dienų pasireiškė
kaip aktyvi visuomenininkė.

Be fašistinės Vokietijos klas-
tingas užpuolimas pertraukė Zo-

lijos Skupienės naują gyvenimą,
kaip ir naują laimingą visos Lie-
tuvos liaudies gyvenimą. Okupa-
cijos metais ji slapstėsi nuo vo-
kiškai lietuviškųjų nacionalistų
persekėjimo ir darbo siuvėją pas-
jačius amatininkus Siaulių aps-
krities miesteliuose. 1942 metais
Skupienė užmezgė ryšį su „Rau-
donosios Vėliavos“ partizanų da-
liniu ir visomis jėgomis padėjo
liaudies keršytojams jų kovoje
prieš vokiečius grobikus.

1944 metų spalio mėn., išvijus
fašistinius paverėjus iš Lietu-
vos, Skupienė grįžo į gimtąjį kai-
mą. Ji rado tėvų namus hitleri-
nių samdinių sudegintus. Bet tai
jos nenugąsdino. Ji žinojo, kad
Lietuvos žemė amžiams tapo
laisva ir liaudies valia vėl pri-
siskels prie sugriauti miestai ir
kaimai.

Drg. Skupienė — bepartinė
bolševikė su didžiausia energija
įsijungė į hitlerinės okupacijos
padarinių likvidavimo darbą.

Ji — Kupiškio valsčiaus žė-
mės komisijos pirmininko pava-
duotoja. Buvusi samdinė pasi-
reiškė, kaip ištikima darbo vals-
tiečių reikalų gynėja. Ji aktyviai
veda Tarybų valdžios politiką
kaime, neša valstiečiams bolševi-
kinį tiesos žodį. Drg. Skupienė
naudojasi pasitikėjimu ir autori-
tetu tarp Kupiškio rinkiminės
apygardos Nr. 75 darbo žmonių,
kurie vienbalsiai išstatė ją kan-
didate į Lietuvos TSR Aukščiau-
siosios Tarybos deputatus.

neleido jai net vaikystės praleis-
ti gimtoje pastogėje. Sešerių me-
tų ji pradėjo piemenauti dvari-
ninkams ir buožėms. Bėgo metai,
bet laikas Zofijai nežadėjo nie-
ko gero. Piemenaitė tapo tarnai-

Atiduosiu savo balsą už komunistų ir nepartinių bloko kandidatą drg. Skupienę

Sunkus buvo smetoniniais lai-
kai darbo žmonėms. Aš visą sa-
vo jaunystę praleidau tarnauda-
mas pas buožes.

Tačiau vieną gražią birželio
dieną griuvo smetoninis fašisti-
nis režimas. Prasidėjo naujas,
laimingas gyvenimas darbo žmo-
nėms. Aš, o sykiu ir mano šei-
ma, tada atidavėme savo balsus
už geriausius darbo liaudies kan-
didatus į Liaudies Seimo ir TSRS
Aukščiausiosios Tarybos deputa-
tus!

Tačiau neilgai džiaugėmės

tiuos atstovai, vadovaujantieji
Tarybų Lietuvos veikėjai, išję
ilgą ir šlovingą revoliucinės ko-
vos kelią. Tie kandidatai — tai
pati liaudis. Jie bus ištikimais
liaudies tarnais, nenukrypsta
vykdyti jos valią, kovos dėl iš-
sprendimo tų didžiųjų uždavinių,
kuriuos partija ir didysis Stalinas
iškėlė mūsų Tėvynės tautoms po-
kariniame laikotarpyje.

laime... Kruvinasis vokiškųjų fa-
šistų batas sutrypė mūsų laimę.
Prasidėjo sušaudymai, kančios ir
ašaros. Tačiau aš ir vaikai tikė-
jome, kad Tarybų Sąjungos darbo
žmonės apgins savo Tėvynę, kad
dar sugrįš Raudonoji Armija. Ir
ji sugrįžo. Mes vėl pradėjome
gyventi laisvai ir laimingai. Duk-
tė dirbo Račiūnėnų apylinkės pi-
mininko pareigose. Ji visas savo
jėgas skyrė Tarybų valdžiai.

Tačiau lietuviškai — vokiškieji
nacionalistai banditai neapkęntė
ir neapkenčia tarybinių aktyvistų.
Vieną tamsią rudens nakį jie
nužudė ir mano dukterį.

Seminaras agitatoriams

LLKJS Kupiškio Apskritis de-
jas drg. Aglinską skaite
Komiteto patalpose įvyko semi-
narus komjaunuoliams — orga-
nizatoriams.

Jame LLKJS Kupiškio Aps-
krities Komiteto Agitacijos
— Propagandos skyriaus ve-

Tačiau aš jų neišsigandau ir
dar labiau pasiryžau visomis sa-
vo išgalėmis padėti Tarybų val-
džiai garbingai vykdydamas vi-
sas man uždėtas prievoles.

Rinkimų dieną aš, sykiu su vi-
sa šeima, ateisime prie rinkimi-
nių urnų, kad atiduotume savo
balsus už geriausiąją mūsų kan-
didatę į deputatus drg. Skupienę,
kuri visą savo gyvenimą pašven-
tė darbininkų klasės gerovei.

N. Klypa

Kupiškio valsč., Račiūnėnų
apylinkės darbo valstietis

V. Gaigalas

Mūsų kandidatai į Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus

Poetas TEOFILIS TILVYTIS

Subačiaus rinkiminės apygardos Nr. 76 kandidatas į Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus

Teofilis Tilvytis, vienas iš talentingiausių šio meto lietuvių tautos poetų, visai Lietuvos visuomenei savo literatūros kūriniais pažįstamas jau keliolika metų.

Gimęs 1904 metais Tauragnuose, Utenos apskrityje, vidutinio valstiečio šeimoje. Tilvytis iki 13 savo amžiaus metų gano gyvulių ir tik svajoti tegali apie mokslą. Iš kelių, į rankas atsitiktinai patekusių knygelių, jis išmoksta skaityti ir mokslo troškimą „kirminas“ jį graužia tol, kol pagaliau jam pavyksta jį numaldyti.

Baigiantis 1915 — 1919 metų vokiškai okupacijai Lietuvoje, vokiškiems okupantams įsiveisus Tilvyčių ūkyje ir ėmus versti Teofilį dirbti okupantams, šis, vos 14 metų berniukas, pabėga ir atsiduria Panevėžyje.

Čia susikuria gimnazija ir Tilvytis, visai nelankęs jokios pradžios mokyklos, įstoja į gimnaziją. Jis ne tik gerai mokosi, bet ir daug skaito.

Išvijus vokiečius iš Lietuvos ir netoli gimtųjų Tauragnų, Utenoje, susikūrus „Saulės“ gimnazijai, Tilvytis iš Panevėžio gimnazijos persikelia į Utenos „Saulę“.

Bet čia gana greit jo pažangus protavimas susiduria su gimnazijoje viešpatavusia klerikale reakcija. Jis paleidžia mokinių tarpe savo poezijos pluoštus, kuriuos klerikalai ima vadinti komunistiniais ir sleng'asi nusikratyti „maištininku“. Vos pasiekęs šeštą klasę, Tilvytis gimnazijos direktoriaus — kapeliono iš gimnazijos pašalinamas su „vilko bilietu“, o kapeliono priprašytas Utenos policijos vadas jauną poetą ištremia ir iš Utenos miesto. Tos reakcinių priemonės poeto neįbaugina. Jis mokosi be mokyklos, kuria toliau eilėraščius, ir 1928 m. poeto eilėraščiui pirmą

kartą pasirodžius Kauno spaudoje, jis atvažiuoja į Kauną ieškoti mokslo ir darbo. Bet juos surasti nelengva. Pagaliau Tilvyčiui „nusišypso laimė“ — jis priimamas į Mokesčių Inspekciją paprastu raštininku, toje vietoje išbūdamas išstisus 7 metus.

Kaune Tilvytis susipažįsta su poetu Kaziu Binkiu ir kitais rašytojais, giliai susižavi revoliucinio poeto Majakovskio kūryba, įsitraukia į taip vadinamą rašytojų „keturvėjininkų“ grupę.

Auga jo talentas, gausėja kūryba, bet ji labai nepatinka Mokesčių Inspekcijos biurokratams ir miesčionims.

Poetas iš visai arti pažįsta augančią lietuvišką buržuaziją ir visa širdimi pradeda jos nepakęsti. Matydamas kaip Lietuvos kūną ima griaužti miesčioniškumo grybas, karjerizmas, moralinis susmukimas, pastebėjęs, kaip

Lietuva nėra koks nors vienytiškas kūnas, o dvi — išnaudotojų ir išnaudojamųjų — viena prieš kitą stojančios Lietuvos, ryžtasi tai ir literatūroje pavaizduoti. Tokiu būdu atsiranda išgarsėjusių „Artojų“ poemos I-ji dalis, vaizduojanti istorinį mūsų krašto perėjimą; kaip lietuviškoji buržuazija, vokiečių padedama, pasmaugia susikūrusią darbo žmonių tarybinę Lietuvą.

Raštininkaudamas poetas taip pat parašo satyrinę apysaką iš biurokratų gyvenimo „Keliu aplink stalą“ ir mažo žmogaus — mašininkės tuščio, miesčioniško ir moralškai krintančio gyvenimo romaną „Ministerijos Rožė“.

Inspekcijos biurokratai, Tilvyčio kūriniuose dažnai rasdami savo portretus, pasiryžta jį ištumti iš tarnybos. Tokiu būdu poetas „jam pačiam prašant“ išvejamasis iš raštininko pareigų.

Tilvytis bando verstis iš savo kūrybos, rašo eilėraščius, spausdina žurnaluose ir laikraščiuose. Sukuria smetoniską miesčionišką demaskuojančią poemą „Dichius“. Jo kūriniui susilaukia visuotinio pažangiųjų skaitytojų pripažinimo. Literatūros vakaruose skaitomi poeto kūriniai tampa savotiška demonstracija prieš lietuviškąją fašizmą, prieš smetoniskąją diktatūrą.

Tautos mėgiamas ir skaitomas, talentingų pripažintas, spaudoje bendradarbiaujantis ir knygas spausdinęs rašytojas nestengia gyventi iš savo plunksnos.

Poetui pavyksta gauti iš nesu-

niekšėjusio miesčionies nedidelę paskolą satyros savaitraščiui „Kuntaplui“ įsteigti. Poetas įgyja aštrų kovos ginklą prieš visokią fašizmą, miesčioniškumą ir kitokias negeroves.

Nors cenzūros persekiojamas, bet laikraštis eina, susilaukia pasisekimo. Užtat fašistiniai studentai sumuša patį poetą, vėliau išdaužo redakcijos langus, apšaukia redakciją smala, o Klaipėdoje buvę vokiški fašistai nutelsia poetą „už akių“. Bandomas spausdinti tolimesnes „Artojų“ poemos dainas smetoniskai, cenzūra sulikviduoja.

Pagaliau 1940 m. griūva lietuviškasis fašizmas. Tilvyčio plunksna laisvą tarybinį gyvenimą pasitinka džiaugsmingais žodžiais ir skaudžia satyra palydi smetonų ir vallokačių epochą. Gimsta antra „Artojų“ poemos dalis. Tilvytis paskiriamas literatūros žurnalo „Raštai“ redaktoriumi. Bet 1941 m. vokiškųjų fašistų pradėtas karas nutraukė poeto kūrybinį darbą. Jis bando trauktis į Tarybų šales gilumą, bet jį pralenkia vokiškųjų grobių gaujos ir jis ima slapstytis nuo vokiškųjų okupantų ir lietuvių tautos išgamų kaime.

Kartą bandantį vykti į Kauną pažįsta kažkoks išgama, gestapo suima ir įgrūdina į savo rūsius Kaune, o paskiau pasiunčia į kanclariją Praveniškuose, o šeimą išstremia iš Kauno į provinciją.

Tik laimingo atsitikimo proga poetui pavyksta gyvam išsprūsti iš fašistų nagų. Jis grįžta į Tauragnus, dirba žemę ir laiks nuo laiko kuria „Artojų“ trečią dalį, bei kitus okupacijos vaizdus, visą tą kūrybą slėpdamas ateities dienai, kurios atėjimu poetas tvirtai tikėjo.

Pagaliau 1944 m. vasarą lauktoji diena atėjo. Tarybinė Armija išvadavo Tauragnus ir poetas atskubėjo į Vilnių, kad savo talentų prisidėtų prie Tarybų Lietuvos atkūrimo.

Tilvytis išrenkamas Lietuvos Tarybinių Rašytojų Sąjungos Valdybos atsakingu sekretoriumi, dirba organizacinį darbą. Jo naujas tarybinės poezijos žodis vėl suskamba literatūros vakaruose, per radiją, spaudoje sklyse.

Tilvytis su didžiausiu atidumu seka mylimos Lietuvos atsikūrimo, pažangos raidą ir pati visa prisideda prie savo Tėvynės greitesnio kultūrinio ir materialinio suklestėjimo. Už nuopelnus dirbant atkuriamąjį darbą dar Tėvynės karo metu, poetas Tilvytis tarybų valdžios apdovanojamas medaliu „Už šaunų darbą Didžiajam Tėvynės kare“.

Kupiškio apskr., Subačiaus rinkiminės apygardos Nr. 76 darbo žmonės išstatė drg. Teofilį Tilvytį kandidatą į Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus.

J. Simkus

PRANAS PETRONIS

Kupiškio apskr. Šimonių rinkiminės apygardos kandidatas į Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus

Pranas Petronis gimė 1910 Petronis perkeliama į tą junginį metais Kupiškio apskrityje, Kupiškio valsčiaus, Račiupėnų kaimo valstiečio šeimoje. 1920 m. artillerijos dalinio vado. Drg.

Pranas Petronis gimė 1910 metais Kupiškio apskrityje, Kupiškio valsčiaus, Račiupėnų kaimo valstiečio šeimoje. 1920 m. artillerijos dalinio vado. Drg. Jis pradėjo lankyti Kupiškio progimnaziją. 1924 metais baigęs 4 progimnazijos klases, įstojo į Panevėžio Mokytojų seminariją, kurią sėkmingai ir baigė 1928 metais. Mėgė Pranas Petronis siekti taip pat ir aukštojo mokslo. Jis įstoja į Kauno universiteto fizikos — matematikos fakultetą. Tačiau jam pavyksta baigti tik 2 to fakulteto kursus. Neturėdamas daugiau lėšų, jis buvo priverstas nutraukti mokslą. Ryšium su tuo, kad artėjo šaukimo į kariuomenę laikas, Pranas Petronis paduoda pareiškimą ir priimamas į kariūnų mokyklą, kurią baigęs 1932 metais ir gau-

na jaunesnio leitenanto laipsnį. Nuo to laiko Pranas Petronis jau pasilieka kariuomenėje. Nuo 1932 metų iki 1933 metų jis eina būrio vado pareigas, o vėliau perkeltas karininku į kariūnų mokyklą, kur jis išstarnauja iki 1937 metų. 1937 metais Pranas Petronis siunčiamas į generalinio štabo akademią pagilinti savo žinių.

1940 metais Lietuvoje įsikuria Tarybų valdžia. Buvusi buržuazinė Lietuvos kariuomenė pertvarkoma į Liaudies kariuomenę, kuri vėliau, Tarybų Lietuvai įsijungus į broliškųjų Tarybų Sąjungos tautų šeimą, tampa bendros Tarybinės Armijos dalimi. Pranas Petronis su džiaugsmu pasitinka socialistinius pertvarkymus mūsų krašte. Jis skiriamas liaudies kariuomenės štabo rinkuotės skyriaus viršininko pavaduotoju. Vėliau eina prieštankinio diviziono štabo viršininko ir dar vėliau — diviziono vado pareigas.

Nuo pirmųjų didžiųjų Tėvynės karo dienų Pranas Petronis stoja į kovą prieš vokiškuosius grobikus, įsiveržiusius į Tarybų šalį. 1941 metų pabaigoje susiformavus lietuviškajam Tarybinės Armijos junginiui, draugas P.

Aš balsuosiu pirmą kartą

Stalino Konstitucija laiduoja jaunimui visas teises dalyvauti politiniame bei ūkiniame šalies gyvenime.

Aš vasario mėn. 9 dieną, pasinaudodamas demokratiškiausios konstitucijos pasaulyje teisėmis, balsuosiu pirmą kartą savo gyvenime.

Nuo pat mažų dienų vargęs pas buožes ir išnaudotojus, paragavau jų duoną ir „saldų“ gyvenimą smetoninėje Lietuvoje.

Vokiečių okupacija gyvenimo nepagerino darbininkų vaikams, bet dar pavergė laisvą žmogaus mintį. Grasinimai katanga ir kėlimu papildė siaubingus hitlerinius metus.

Tarybų valdžia amžiams panaikino Lietuvoje išnaudojimą ir bedarbę. Ji suteikė jaunimui teisę į darbą, teisę į poilsį, teisę

Petronis kartu su lietuviškuoju Tarybinės Armijos junginiu praejo garbingą kovos kelią nuo Orlo laukų iki Kuršo žemių, dalyvavo galutiniam vokiškųjų grobikų surūškinime.

Didžiojo Tėvynės karo frontuose Pranas Petronis pasirodė kaip sumanus ir drąsus karys ir vadas. Ypačiai jis pasižymėjo kovose prie Nevelo ir Poiocko. Jo nuopelnus Tėvynei partija ir vyriausybė aukštai įvertino, apdovanodama jį dviem „Raudonosios Vėliavos“ ordinais, Tėvynės karo I-jo laipsnio ordinu ir medaliu „Už pergalę prieš Vokiečių Didžiąjame Tėvynės kare 1941—1945 m. m.“. Pranas Petronis yra puikus karininkas, rūpestingas savo pavaldinams vadas, turįs didelį autoritetą karininkų bei kariūnų tarpe.

Draugas Petronis ir dabar auklėja savo pavaldinius begalinio atsidavimo Tarybinei Tėvynei dvasia.

Kupiškio apskr. Šimonių rinkiminės apygardos Nr. 77 darbo žmonės pasiūlė išrinkti ištikimą liaudies sūnų tarybinį karininką Praną Petronį deputatu į Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos deputatus.

Zelanskis

Ruošiasi pavasario sėjai

Sausio mėn. 20 d. Noriūnų MTS prasidėjo traktorių ir žemės ūkio mašinų remontas, kuris numatomas baigti rinkimų dienai. Jau baigti atremontuoti 2 traktoriai („ATZ—Nati“ ir „Univer-

sal 2“), du traktoriai ir arkliniai plūgai ir kt.

Remontui vadovauja vyresnysis mechanikas drg. Bineščenko. Geriausiai dirba atremontuojant mašinas traktoristai drg. drg. Vortunas (demobilizuotas iš Rau-

donosios Armijos) ir Leišo, Šaltkalvis drg. Stankevičius ir kalvis drg. Šablevičius.

Taip pat iki vasario 9 d. bus baigti valyti grūdai 1947 metų pavasario sėjai.

P. Petrėnas